

[Foged.]

byggeriet vil få i fremtiden, og at vi på den måde hurtigst kan komme længst muligt med løsningen af vort boligproblem. Når der på den måde laves byggeelementer rundt på fabrikkerne, må ministeren være klar over, at ufaglærte arbejdere i vid udstrækning derved kommer i arbejde. Det må da være vand på ministerens mølle, at man på den måde oplærer ufaglærte til at medvirke i boligbyggeriet.

Jeg vil derfor kun yderligere spørge den højtærede minister, om han ikke i fremtiden nøje vil have opmærksomheden henvendt på denne mellemform, for at man kan nå frem til det størst mulige antal boliger; jeg går nemlig ud fra, at ministeren er enig med mig i, at dette sidste må være målet.

Boligministeren (Carl P. Jensen): Jeg vil i anledning af det ærede medlems sidste bemærkning lige føje til, at virksomheder af den art naturligvis har adkomst til at bygge på nøjagtig samme måde som andre; men de kan ikke få nogen præferencestilling i forhold til de ansøgere, der ønsker at bygge ved hjælp af en håndværker eller entreprenør, uanset om det er faglærte eller ikke faglærte, der anvendes. Jeg vil gerne sige det på den måde, at når man anvender den af det ærede medlem nævnte fremgangsmåde, er det i realiteten et forsøg på at komme uden om køen. Hvis vi vil lukke op for den pågældende fremgangsmåde, er jeg ganske overbevist om, at det vil fremskaffe så mange bygherrer, der vil bygge på den måde, at det langt vil overskride det antal af enfamiliehuse, som det er muligt at bygge, når hensyn tages også til andre årsager.

Jeg skal på dette tidspunkt ikke optage en forhandling med det ærede medlem om, hvilken interesse jeg har i, om det skal være den ene eller den anden form; hvad jeg har af ønsker om dette byggeri, blev udtalt af mig under debatten den 25. januar. Der tror jeg nok det ærede medlem

kan finde nogle synspunkter om, hvorvidt jeg mener, det skal være industrielt fremstillede eller håndværksmæssigt byggede huse — synspunkter, der i hvert fald ikke var helt i samklang med dem, der kom til udtryk fra anden side.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *O. Mathiasen* til indenrigsministeren:

„Kan ministeren give oplysning om, hvornår der kan ventes en rapport fra regeringens atomoplysningsudvalg, og vil ministeren drage omsorg for, at hele befolkningen bliver gjort bekendt med rapportens indhold?“

O. Mathiasen: Det var først i februar 1961, at regeringen nedsatte et atomoplysningsudvalg, som, så vidt jeg har fået oplyst, fik til opgave til statsministeren at fremskomme med forslag til saglig og alsidig oplysning om alle de problemer, der er skabt — som det hedder — ved mulighederne for at frigøre atomenergien.

Jeg har forstået denne noget uklare opgaveformulering således, at udvalgets opgave er gennem statsministeren at give befolkningen saglige oplysninger om de farer, som atomsprængningerne kan indebære. Jeg tillader mig at gå ud fra, at regeringen og folketinget fuldt ud deler den opfattelse, som sikkert enhver borger i landet har, at det er af ganske overordentlig stor betydning, at befolkningen får de allermest nøgterne og realistiske oplysninger om de farer, som følger af atomsprængningerne. Men hvis dette erkendes som rigtigt, forekommer det mig ikke at være rimeligt, at det omtalte udvalg mere end 2 år efter dets nedsættelse endnu ikke har gjort befolkningen bekendt med de resultater, som man eventuelt måtte være kommet til.

Der er vel ingen, som tør sige, at det er en sag, der ikke haster. Jeg ved nok, at udvalget i fjor har afgivet en rapport, der,